

[Knud Jespersen.]

Indkomstpoltikken vil låse udviklingen fast på et tidspunkt, hvor vi befinder os i en bølgedal. Jeg har noteret nogle gange — det er sagt af skiftende ministre, og jeg kan godt føre citater for det — at man har sagt, at nu har vi nået bunden, som om det i virkeligheden var det, man skulle tilstræbe, nu kunne det bare gå opad.

Indkomstpoltikken vil låse udviklingen fast, hvad angår beskæftigelsesgraden, og forandringerne her vil blive entydigt negative. I forvejen er perspektiverne for beskæftigelsen jo ikke særlig lyse, og mandagens debat viste ulykkeligvis, at regeringen ikke har noget handlingsprogram til bekæmpelse af arbejdsløsheden, i al fald ikke noget effektivt.

Jeg håber, jeg har misforstået det, og jeg vil meget gerne lade mig belære, hvis statsministeren vil sige, at denne handlingsplan, man har, modsvarer, hvad fagbevægelsen har krævet, hvad fællesorganisationen i København i aftes har forlangt; den ligger stort set på linje med det, kommunisterne ofte har ført frem her. Men denne mangel på en effektiv handlingsplan imod arbejdsløsheden forstørrelser jo dobbeltheden i de udtalelser, som økonomiministeren er kommet med om, at arbejdsløsheden kan afskaffes, hvis vi selv vil. Så må jeg spørge: vil I da ikke? Eller er det en endnu større illusion, som blev skabt med statsministerens ord i fjor, hvor statsministeren på papiret havde afskaffet arbejdsløsheden og erklærede med store typer i Aktuelt, at inden året er omme, er alle i arbejde? Under denne beskæftigelsesdebat sagde statsministeren, at der var sket en storartet forbedring af beskæftigelsen i byggesektoren. Jeg har undersøgt det noget nærmere. Jeg er glad for enhver fremgang; og ethvert forslag, der har betydet fremgang i beskæftigelsessituationen, har fået kommunisternes stemmer også i dette folketing. Men Håndværksrådet er nu kommet frem med nogle andre og tilsyneladende mere realistiske tal for, hvordan de opfatter situationen. De venter, at antallet af beskæftigede i byggesektoren i løbet af efteråret vil falde med mellem 10.000 og 20.000 personer. Hvorfor sagde statsministeren ikke det? Det er jo ikke nok at sige, at til Sankt Hans er der sikkert beskæftiget flere i byg-

geriet. Det drejer sig om at sikre, at man har beskæftigelse varigt.

Hvis vi drager en sammenligning mellem antallet af beskæftigede i byggesektoren i dag og i 1973, så er der beskæftiget 18.000 personer færre. Det er det, hr. Auken kalder realpolitik. Vi har en omfattende krise i værftssektoren, og nogle værfter trues af lukning og masseafskedigelser. På alle områder i Danmark findes der arbejdsløse, hvad enten det er højtuddannede eller folk uden uddannelse. Alene industrien har på ganske få år nedsat antallet af beskæftigede med 60.000 personer eller afskediget hver syvende, og så har man ført politik ud fra, at nu skulle man gøre industrien konkurrencedygtig. Den er konkurrencedygtig, men det er simpelt hen deres måde at drive udviklingen på, der har lidt skibbrud. Folketingsflertallet fik jo afskediget omkring 1.000 pædagogiske arbejdere på det sociale område. Studentertilgangen noteres til at ville falde.

Over for den syndflod, der under kapitalens krise væltede ud over de helt ansvarsfrie lønmodtagere, har regeringen kun ét svar: fortsætte med tankerne om indkomstpoltik, fortsætte med kravet om, at konkurrenceevnen skal udvikles ved, at der vises tilbageholdenhed i lønnen. Ja men det er jo alt det, der på den ene side har forstærket krisen, og så den kendsgerning på den anden, at kapitalen under krisen har koncentreret sin magt og forøget sine profitter, der har forværret det hele.

Jeg ved ikke, om regeringen læser, og jeg ved slet ikke, om den læser Finanstidende. Jeg har opdaget, at man ikke læser konjunkturbarometre, end ikke sine egne, og derfor kommer der somme tider visse misforståelser. I Finanstidende den 13. maj 1976 offentliggøres 60 provinsbankers regnskaber. Man drager en sammenligning med hele bankkapitalens overordentlig udviklede forhold. Af det fremgår ganske klart følgende kendsgerninger: at egenkapitalen efter kursregulering, men før skat, blev forrentet med 40 pct. for samtlige banker. Det var en forbedring fra 15 pct. i 1974 til 40 pct. i 1975. Vi var ene om at sige, at bankerne havde penge nok. Regeringen sagde: nu skal man jo også holde lidt igen og være varsom. Eller skal vi oversætte det på en lidt anden måde: bankernes nettooverskud